



בש"פ 7883/15 - ויקטור נחום נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7883/15

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העורר: ויקטור נחום

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כבוד השופט ב' שגיא) ב-מ"ת 2103-10-15 מיום
12.11.2015

תאריך הישיבה: י"ב בכסלו התשע"ו 24.11.2015

בשם העורר: עו"ד זוהר ברזילי

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 12.11.2015 שדחה את שחרורו של העורר לחלופת מעצר והורה על מעצרו עד תום ההליכים נגדו (מ"ת 2103-10-15, השופט ב' שגיא).

הרקע עובדתי לערר



2. נגד העורר הוגש כתב אישום בבית המשפט המחוזי, הכולל שני אישומים שעניינם ביצוע מעשה מגונה בקטינות: במסגרת האישום הראשון מיוחסת לעורר עבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 16 (ריבוי עבירות) לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין. במסגרת האישום השני מיוחסת לעורר עבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14 לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין. לפי הנטען בכתב האישום, העורר הוא שכנן של שתי המתלוננות - שהן אחיות המתגוררות יחד עם אימן (להלן: המתלוננות 1 ו-2). המתלוננת 1 היא קטינה בת 14 והמתלוננת 2 היא קטינה בת 12. על פי המתואר באישום הראשון, ביום 28.9.2015, במהלך חג הסוכות, שהו הקטינות יחד עם אימן בסוכתו של העורר. בשלב מסוים ביקש העורר מהמתלוננת 1 כי תעלה לדירתו ותביא לו משם סיגריות. המתלוננת 1 נעתרה לבקשתו ועלתה לדירה כשהוא עולה אחריה. על פי הנטען, לאחר שנמצאו הסיגריות, העורר הציע למתלוננת 1 תשלום בעד עזרתה בבניית הסוכה; או אז משך בידיה לכיוונו, נעמד מאחוריה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ונגע בחזה. המתלוננת ביקשה מן העורר כי יחדל ממעשיו ויצאה מהדירה. בסמוך לאחר מכן, כך נטען, פנה העורר למתלוננת 2 וביקש ממנה כי תסייע לו לחפש בדירתו ציצית. המתלוננת 2 נעתרה לבקשתו של העורר ועלתה יחד עמו לדירה. נטען, כי לאחר שמצאו את הציצית פנתה המתלוננת 2 לצאת מהדירה, אך העורר מנע ממנה לעשות כן בכך שאחז במותניה, לפת ברגליו את רגליה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ומישש את שדיה. בהמשך לכך, כך נטען, העורר ניסה להרים את חולצתה של המתלוננת 2 ואמר לה "אם תתני לי לעשות איתך ולגעת בך, אתן לך כמה כסף שאת רוצה", אך המתלוננת 2 התנגדה למעשיו של העורר, השתחררה מאחיזתו ועזבה את הדירה. על פי המתואר באישום השני, במהלך חודש יוני 2015 או בסמוך לכך, ביום שבת, סעד העורר בביתן של המתלוננות. במהלך הארוחה, כך נטען, קמה המתלוננת 2 מן השולחן על מנת להביא מים, או אז טפח העורר על ישבנה מעל לבגדיה ומישש אותו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות כנגד העורר ראיות לכאורה, אשר כוללות את עדויותיהן של המתלוננות, עימות בין המתלוננת 1 לבין העורר, קביעתה של חוקרת הילדים בדבר מהימנות עדותה של המתלוננת 2, עדויות הורי הקטינות וכן העובדה כי העורר קשר עצמו לאירועים בדירתו, אם כי מכחיש את המעשים המיוחסים לו. כמו כן, נטען בבקשה כי מתקיימות בעניינו של העורר עילות המעצר של מסוכנות ושל חשש מפני שיבוש הליכי משפט, בשים לב לקרבת בית מגוריו של העורר לביתן של המתלוננות. כמו כן, המדינה הדגישה בבקשתה כי לעורר עבר פלילי, אשר אמנם התיישן, אך כולל שש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, בעבירות סמים לצריכה עצמית, בעבירות רכוש וכן בעבירה של מעשה מגונה בקטין בן משפחה.

4. בית המשפט המחוזי קבע כי די באוסף העדויות המפלילות במפורש את העורר כדי לגבש ראיות לכאורה לביצוע העבירות. כמו כן, נקבע כי מתקיימת בעניינו באופן מובהק עילת מעצר של מסוכנות, וזאת בפרט לנוכח גילן הצעיר של המתלוננות ובשים לב לעברו הפלילי של העורר. בהמשך לכך, ביום 20.10.2015 בית המשפט המחוזי הורה על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו של העורר שיבחן לעומק את מסוכנותו ואת החלופות המוצעות, וקבע דיון המשך ליום 12.11.2015. משכך, נקבע כי העורר יישאר במעצר עד קבלת תסקיר מעצר.

על ההחלטה מיום 20.10.2015 הגיש העורר ערר לבית משפט זה (בש"פ 7185/15, השופטת ד' ברק-ארז), שכוון בעיקר כנגד התשתית הראייתית בתיק. העורר טען כי לא ניתן היה לקבוע שמתקיימת בעניינו עילת מעצר של מסוכנות, וזאת בשים לב למעשים המיוחסים לו שהם לשיטתו עבירות מין ב"רמה הנמוכה" אשר אינן מצדיקות את השארתו במעצר עד לקבלת התסקיר. עוד טען העורר כי בהתחשב בעובדה שהרשעתו האחרונה היא מלפני כעשרים שנה וכן בכך שהוא יכול להציע חלופת מעצר בבית אחרת, שהיא עובדת מדינה זה יותר מארבעים שנה, ניתן לקבוע



שמסוכנותו ניתנת לאיון ויש מקום לשחררו כבר עתה. בית משפט זה דחה את הערר בבש"פ 7185/15 בהחלטה מיום 4.11.2015. השופטת ברק-ארז התייחסה בפירוט לחומר הראיות הקיים, וקבעה כי צדק בית המשפט המחוזי בקובעו כי חומר הראיות בתיק עומד ברף הנדרש של "ראיות לכאורה". כן ציינה כי מעבר לפן הראייתי שאליו נדרשה בעניינו של העורר, המסוכנות העולה מביצוע לכאורי של עבירות מין בקטניות, אפילו כאשר העבירות אינן ברף העליון, מצדיקה החלטה על מעצר. זאת גם בהינתן עברו הפלילי של העורר הכולל, בין היתר, עבירת מין בקטינה בת משפחה. בשולי ההחלטה הוסיפה השופטת ברק-ארז כך:

"אוסף ואומר, מבלי להידרש למלוא הפרטים, כי עיון בפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 8263/99 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 28.2.2000), שנסב על הרשעתו הקודמת של העורר בגין ביצוע של עבירת מין בקטינה, גורע במידה ניכרת מחלק מן הטענות שהועלו על ידו באשר לשחררו לחלופת מעצר ללא צורך בתסקיר. כך למשל, נלמד ממנו כי, בניגוד לנטען, השינוי באורחות חייו של העורר קדם לביצוע העבירות שם. כמו כן, ניתן ללמוד מעיון בו על חוסר יכולתה של אחות העורר באותו מקרה לנקוט כלפיו ביחס אובייקטיבי ומציב גבולות, ודי לחכימא" (ההדגשות שלי - ע'ב').

5. לקראת הדיון שנקבע בבית המשפט המחוזי ליום 12.11.2015 הוגש תסקיר מעצר. שירות המבחן בחן את הנתונים וראיין מפקחים שהוצעו על ידי העורר; ובשורה התחתונה מסקנתו הייתה כי לנוכח רמת הסיכון המשמעותית הנשקפת ממעשיו של העורר, לצד היעדר חלופת מעצר מתאימה שיהא בה כדי להפחית את הסיכון במצבו באופן יעיל ולאורך זמן, אין מקום להורות על שחררו לחלופת מעצר. במסגרת התסקיר בחן שירות המבחן את המפקחים שהוצעו ומצא אותם, כל אחד מסיבותיו, כבלתי מתאימים לשמש כמפקחים על העורר. ביחס לחלופה שהוצעה בבית אחות העורר ובפיקוחה ובפיקוח בנו, ציין שירות המבחן כי להערכתו אחותו ובנו יתקשו להציב לו גבולות ולהוות גורם סמכותי באופן עקבי ולאורך זמן באופן שיש בו כדי להפחית את מסוכנותו. שירות המבחן גם לא בא בהמלצה לשחרר את העורר לחלופת מעצר בישיבת "שאו מרום עיניכם", וזאת מאחר שמסגרת הישיבה אינה מהווה מסגרת סגורה וחסומה להגעתם של קטינים, והמפקחים המוצעים בישיבה אינם מכירים את העורר ולא מודעים לגורמי הסיכון במצבו.

ההחלטה נושא הערר

6. בית המשפט המחוזי קבע כי רמת המסוכנות הנשקפת ממעשיו של העורר אינה מבוטלת, ויש לראותה ככזו המצדיקה החלטה על מעצר עד תום ההליכים, כפי שציינה השופטת ברק-ארז בהחלטתה בבש"פ 7185/15 (בסעיף 19 להחלטתה). נקבע כי עסקינן בעורר אשר ביצע עבירות מין אינו חדש לו, ומשכך יש בכך כדי להעצים את המסוכנות הנשקפת, ממילא, מעצם ביצוע עבירות מין בשתי קטניות שונות. חרף האמור, בית המשפט המחוזי סבר כי יש לבחון בעניינו של העורר חלופת מעצר. בהחלטתו קבע בית המשפט המחוזי כי החלופות שהוצעו על ידי העורר נבחנו באופן מקצועי על ידי שירות המבחן, אשר סבר כי בהינתן כלל הנתונים, מדובר בחלופות שאינן נותנות מענה הולם לרמת המסוכנות הנשקפת מהעורר. בית המשפט דחה את טענות העורר בעניין התאמת המפקחים המוצעים לפקח עליו, ובעיקר ביחס לחלופה המוצעת בבית אחותו של העורר שנמצאה בעבר כלא מתאימה לפקח עליו. בית המשפט ציין כי מעיון בפסק הדין בע"פ 8263/99, שנסב כאמור על הרשעתו הקודמת של העורר בגין ביצוע של עבירת מין בקטינה, עולה חוסר התאמה מובהק ובולט של אחות העורר לפקח עליו. כן צוין בהחלטה כי אף בנו של העורר נמצא לא מתאים לפקח עליו, מה גם שהבן אמור היה לפקח על העורר בבית האחות - מקום שאינו עומד על הפרק כלל ועיקר. בהינתן כל האמור, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.



7. לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי שעה שקבע כי קיימת בעניינו עילת מסוכנות גבוהה, וזאת חרף העובדה כי העבירות המיוחסות לעורר הן עבירות מין ברף חומרה נמוך. לטענתו, המסוכנות שנקבעה לגביו בתסקיר המעצר נובעת בעיקרה מעברו הפלילי הרחוק ומכפירתו במעשים המיוחסים לו: לטענתו, לא היה כל מקום להתייחס לעברו הפלילי הכולל עבירה משנת 1993 שהתיישנה, ככזו המעצימה את המסוכנות הנשקפת ממנו. עוד נטען כי אין לזקוף לחובתו את העובדה שבתסקיר צוין באופן שלילי כי הוא כופר במיוחס לו; זאת מאחר שהלכה פסוקה היא כי אין להסיק מסקנות בנוגע לרמת מסוכנותו של עורר על יסוד העובדה שהוא אינו מפנים את חומרת מעשיו או שאינו נוטל אחריות על התנהגותו, שכן הדבר פוגע בחזקת החפות. בהקשר זה הפנה בא-כוח העורר במעמד הדיון להחלטת השופט א' שהם ב-בש"פ 7831/12 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.2012). כן הפנה בא-כוח העורר להחלטות נוספות של בית משפט זה שבמסגרתן שוחררו לחלופת מעצר עוררים שהאשמו בעבירות מין, אף שבענינם ניתנה המלצה שלילית מטעם שירות המבחן. באשר לחלופת מעצר בענינו של העורר, נטען כי יש בחלופה שהוצעה בבית האחות בראשון לציון כדי לאיין את מסוכנותו, וכך גם בחלופה שהוצעה בפיקוח בנו בדירתו בראש העין. כן טוען העורר כי ישיבת "שאו מרום עיניכם" מהווה חלופת מעצר ראויה בענינו, וכי אין לזקוף את העובדה שבישיבה אין מסגרת טיפולית לחובתו של העורר, שכאמור מכחיש את המיוחס לו וטוען לחפותו. על יסוד האמור, העורר עותר לשחררו לאחת מחלופות המעצר שהוצעו על ידו, ואף צוין על ידי בא-כוחו במעמד הדיון כי הוא יהיה מוכן להסכים למעצר בפיקוח אלקטרוני.

ביום 23.11.2015, יום לפני מועד הדיון בערר, הגיש העורר בקשה להוספת טיעון. בבקשה זו עתר העורר להוסיף לטיעוניו שלעיל טיעון נוסף שענינו "אכיפה בררנית". לטענתו, שומה היה על המשיבה להגיש את כתב האישום נגדו בעבירה קלה יותר של מעשים מגונים. זאת משום שבמקרים אחרים שבהם אף התקיימו נסיבות קשות מאלה המיוחסות לעורר, בחרה המשיבה להאשים את הנאשמים בחלופה המקלה יותר באופן יחסי של עבירת "מעשה מגונה" – היא העבירה המנויה בסעיף 348(א) לחוק העונשין (ולא זו המנויה בסעיף 348(ב) לחוק העונשין). בהקשר זה הפנה העורר לפסק הדין של בית משפט זה ב-ע"פ 3996/15 מדינת ישראל נ' פלוני (10.11.2015), שבו נדחה ערעור שהגישה המדינה על החלטת ביניים של בית המשפט המחוזי שבמסגרתה נתקבלה טענה מקדמית שהעלה הנאשם שם בעניין אכיפה בררנית. לאחר שקיבל את הטענה בעניין "אכיפה בררנית", הורה בית המשפט המחוזי שם על תיקון כתב האישום על ידי המרת סעיף האישום מסעיף 348(ב) לסעיף 348(א) ועל העברת התיק לדיון בבית משפט השלום. לשיטתו של המערער, לטענה בעניין "אכיפה בררנית" כגון דא יש השפעה מהותית על הליך המעצר בענינו. יוער כי המדינה לא התנגדה לבקשה להוספת טיעון, ואולם הבהירה כי איננה רואה כל רלוונטיות בטענה של "אכיפה בררנית" להליך דנן.

8. המשיבה סבורה כי דין הערר להידחות. לטענתה, על אף שהיא מסכימה לכך שהמעשים המיוחסים לעורר אינם מצויים ברף הגבוה של מעשים מגונים, הרי שנסיבותיו האישיות ונסיבות המעשים המיוחסים לו מלמדות על מסוכנות שיש בה כדי להצדיק מעצר עד תום ההליכים. כן טוענת המשיבה כי היא לא התנגדה לבחינת אפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר, ואולם שירות המבחן מצא את החלופות שהוצעו על ידי העורר כלא מתאימות, בין היתר בשל אי מסוגלותם של המפקחים המוצעים להפחית מהסיכון הנשקף ממנו. עוד מוסיפה המשיבה וטוענת כי לטיעון בעניין "אכיפה בררנית" אין כל רלוונטיות במסגרת דיון במעצר עד תום ההליכים, מה גם שאין מחלוקת כי המעשים המיוחסים לעורר אינם ברף הגבוה. במעמד הדיון נשאלה בא-כוח המשיבה באשר לאפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, ובתגובה ציינה כי אין היתכנות לפיקוח אלקטרוני במסגרת הישיבה. ויאמר כי לקיומו של קושי בפיקוח אלקטרוני במסגרת הישיבה הסכים גם בא-כוח העורר. בהקשר זה הוסיפה המשיבה כי ממילא אין כל טעם לפיקוח אלקטרוני שעה



שהמפקחים שהוצעו על ידי העורר לא נמצאו ראויים לפקח עליו. בפרט, צוין כי לא ניתן ליתן אמון באחות העורר, שכן זו הורשעה בעבר בעבירה של הדחה בחקירה באותה פרשה שבה הורשע העורר בעבירת מין ונגזרו עליו שלוש וחצי שנות מאסר (ע"פ 8263/99). לבסוף, המשיבה מדגישה כי העורר יהיה רשאי לשוב ולהציע חלופת מעצר אחרת בפיקוח של מפקחים ראויים לכך.

דיון והכרעה

9. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות, ואבאר.

ראשית, סבורתי כי טענתו המקדמית של העורר בעניין "אכיפה ברגנית" ראוי לה שתתברר לפני הערכאה הדיונית ולא בהליך מעצר עד תום ההליכים, כפי שגם נעשה ב-ע"פ 3996/15 שאליו הפנה העורר בבקשתו להוספת טיעון. יוער כי באותו פסק דין ציינה השופטת ברק-ארז כי דרך המלך במקרים אלה היא כי בית המשפט המחוזי, משקיבל את טענתו המקדמית של הנאשם בעניין אכיפה ברגנית, ימשיך לדון בתיק ולא יעבירו. כך, אף אם סבור כי יש להורות על תיקון כתב האישום לעבירה מקלה יותר שבסמכותו של בית משפט השלום. מסקנה זו גם מתיישבת עם האמור בסעיף 92(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הקובע כי בית המשפט רשאי לתקן את כתב האישום כך שיכלול עבירה שבסמכותה של ערכאה נמוכה יותר, וכי הוא רשאי במקרה כזה להמשיך ולדון בתיק. במקרה דנן לא עלה בידי העורר להראות כי טענת "אכיפה ברגנית" כפי שמועלית על ידו, משליכה על בחינת מסוכנותו; קרי: שאילו היה מוגש נגדו כתב אישום בחלופה המקלה יותר של מעשים מגונים, המסוכנות שנשקפת ממנו הייתה פחותה יותר. כך משום שבהליך מעצר עד תום ההליכים, המסוכנות הנשקפת מנאשם נבחנת בראש ובראשונה מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום; וכן מנסיבותיו האישיות הכוללות, בין היתר, את עברו הפלילי והסיכוי להישנות עבירות. בנסיבות המקרה, המשיבה הסכימה לכך כי המעשים המיוחסים לעורר אינם ברף החומרה העליון והדבר יקבל ביטוי, ככל שיימצא לכך מקום, בהליך העיקרי. בעניינו של העורר, ובהינתן התשתית הראייתית הלכאורית כפי שכבר צוין, המסוכנות הנשקפת מהעורר נובעת בנסיבות המקרה גם מעברו הפלילי והסיכון הנשקף ממנו להישנות מעשים דומים. על כך ארחיב כעת.

10. העורר טוען כאמור כי לא היה מקום להתייחס לעבירה הפלילית שבה הורשע משנת 1993 ככזו המעצימה את המסוכנות הנשקפת ממנו. אמנם, העבירה שבה הורשע העורר ב-ע"פ 8263/99 התיישנה זה מכבר, אולם מדובר בעבר פלילי רלוונטי למעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום הנוכחי. כאמור, העורר הורשע בעבר בעבירת מין בקטינה בת משפחה ונגזרו עליו שלוש וחצי שנות מאסר בפועל. בכך יש להשליך על בחינת מסוכנותו בעת הזו, שעה שהתשתית הראייתית הקיימת לכאורה מצביעה על כך שהעונש שריצה לא הרתיע אותו מלשוב ולבצע עבירות מין בקטינות. לכן מתווספת עמדת שירות המבחן כי קיים בעניינו של העורר חשש ממשי להישנות העבירות. יש לזכור שעבירות המין המיוחסות לעורר נעשו לכאורה דווקא משום זמינותם של קורבנותיו עבורו, ודומה כי דווקא מן הקלות שבה בוצעו המעשים המיוחסים לו קיים חשש שאם ישוחרר הוא עלול לשוב ולבצע עבירות דומות כלפי קורבנות אחרים. על יסוד האמור, אני סבורה כי המסוכנות הנשקפת מן העורר לנוכח המעשים המיוחסים לו בכתב האישום מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

באשר לטענתו של העורר כי לא היה מקום לזקוף לחובתו את העובדה כי לא הפנים את חומרת מעשיו ואינו מקבל אחריות שכן הדבר נוגד את חזקת החפות, הרי שלא על כך ניתן הדגש בהחלטת בית המשפט המחוזי ואף לא



בתסקיר שירות המבחן. בית המשפט המחוזי הדגיש בהחלטתו את חוסר התאמתם של המפקחים שהוצעו, לפקח על העורר פיקוח רציף ואפקטיבי; ולא את העובדה שהוא כופר במיוחס לו, שזו כמובן זכותו. בעניין זה מקובלת עליי מסקנתו של בית המשפט המחוזי כי החלופה שהוצעה בבית אחות העורר אינה מתאימה כלל וכלל בנסיבות העניין. כזכור, אחות העורר הורשעה בעבר בעבירת הדחה בחקירה באותה פרשה שבה הורשע בעבר העורר בעבירת מין, ומכך עולה בבירור כי היא אינה מהווה גורם סמכותי כלפיו. גם החלופה שהוצעה בפיקוח הבן לא תסכון, ועמדתו של שירות המבחן באשר לחוסר יכולתו של בנו להוות עבורו גורם מציב גבולות וסמכותי מקובלת עליי. באשר לחלופת המעצר שהוצעה בישיבת "שאו מרום עיניכם", הרי שעיקר הדגש בחוסר האפקטיביות של חלופה זו נעוץ בעובדה כי לא ניתן להבטיח שהישיבה תהיה הרמטית וחסומה להגעתם של קטינים, מה גם שגורמי הפיקוח האנושיים בחלופה זו אינם מכירים את העורר והם אינם מודעים לגורמי הסיכון הנשקפים ממנו במצבו להישנות העבירות.

11. במהלך הדיון אמנם הצעתי למשיבה כי תשקול להסכים להשמתו של העורר במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, אולם המשיבה בתגובה דחתה אפשרות זו בציינה כי כלי הפיקוח האלקטרוני אינו יכול להחליף פיקוח אנושי ואפקטיבי. משכך, נטען כי בהיעדר מפקחים מתאימים אין להורות על מעצרו של העורר בתנאי פיקוח אלקטרוני. טענה זו מקובלת עליי, שכן כידוע כלי הפיקוח האלקטרוני לרוב אינו אלא רכיב משלים בחלופת מעצר למפקחים אנושיים (בש"פ 7206/10 מדינת ישראל נ' אגרונוב (24.10.2010)). עמדתי על המגבלות בכלי הפיקוח האלקטרוני בבש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני (10.8.2015) בצייני:

"פיקוח אלקטרוני אינו נוסחת פלא שיש בה כשלעצמה משום מענה למי שנשקפת ממנו מסוכנות גבוהה לציבור ולקורבנות העבירה בנסיבות המקרה. הבדיקה אם בכל זאת יש לסטות מהכלל בדבר מעצר מאחורי סורג ובריה לגבי מי שלא ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות שחרורו לחלופת מעצר, תיעשה על רקע מכלול של שיקולים ובראשם מסוכנותו של הנאשם. מבחינה זו, חוק הפיקוח האלקטרוני לא שינה סדרי בראשית - אף שמסתמן שטענה ממין זה שבה ועולה לפני בתי המשפט מאז כניסתו של החוק לתוקף. לשון אחר, גם לאחר השינוי התחקיתי בית משפט לא יורה על השמתו של נאשם בתנאי פיקוח אלקטרוני, שמטבעו הוא כלי מוגבל - אלא אם כן שוכנע שדי בו, בצירוף תנאים מגבילים אחרים, כדי להשיג את תכלית המעצר" (ההדגשה שלי - ע'ב').

12. סוף דבר, הערר נדחה. העורר יוותר במעצר עד תום ההליכים נגדו. יוער כי זכותו של העורר לשוב ולהציע חלופת מעצר בפיקוח של מפקחים אחרים שיימצאו ראויים לכך שמורה לו.

ניתנה היום, י"ח בכסלו התשע"ו (30.11.2015).

ש ו פ ט ת